

Evangelí de la solemnitat de Tots Sants

Evangelí i comentari de la
solemnitat de Tots Sants.

“Alegreu-vos-en i celebren-ho,
perquè la vostra recompensa és
gran en el cel”. Les benaurances
són un compendi de la
santedat. No es tracta de fer
coses extraordinàries, sinó de
seguir cada dia aquest camí que
mena al cel.

Evangelí (*Mt* 5, 1-12a)

En veure les multituds, Jesús pujà a
la muntanya, s'assegué, i se li
acostaren els deixebles. Llavors,

prenent la paraula, començà a ensenyar-los dient:

—Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel.

—Feliços els qui ploren, perquè seran consolats.

—Feliços els humils, perquè posseiran la terra.

—Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, perquè seran saciats.

—Feliços els compassius, perquè seran compadits.

—Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu.

—Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu.

—Feliços els perseguits pel fet de ser justos, perquè d'ells és el Regne del cel.

—Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies. Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que us han precedit.

Comentari

Avui l'Església commemora totes les persones que van viure l'amistat amb Déu en el caminar terrenal i per això han entrat en la glòria. Alguns sants són elevats als altars com a models de virtut i amor de Déu. Molts altres van deixar dia a dia una empremta de santedat que va passar potser desapercebuda a ulls humans i que mai no escapa, però, a l'esguard atent i amorós de Déu.

Fernando Ocariz, prelat de l'Opus Dei, comenta: “Tots Sants és la festa de la santedat discreta, senzilla. La santedat sense brillantor humana, que sembla no deixar rastre en la història; i que, no obstant això, llueix davant el Senyor i deixa al món un conreu d'Amor del qual no es perd res”[1].

Com a evangeli de la Missa de la solemnitat de Tots Sants, la litúrgia tria el passatge de les benaurances segons sant Mateu, com per subratllar que en són l'equivalent de la santedat, tant d'aquella que es fa famosa, per dir-ho així, i destinada a alguns, com d'aquella que només és coneguda plenament al Cel.

Els Evangelis recullen dues versions del discurs de Jesús sobre les benaurances: la de Lluc, amb les seves quatre benaurances i quatre *ais*, i la de Mateu, que és la que contemplem avui i que inclou nou

benaurances. Mateu ens mostra Jesús ensenyant al poble, assegut al capdamunt d'una muntanya, rememorant Moisès, que va lliurar als israelites les taules de la Llei després de romandre amb Déu al capdamunt de la muntanya Sinaí. Jesús baixa a la terra i ensenya amb autoritat, per portar a plenitud aquella primera llei, i convida els homes a ser perfectes com el Pare celestial (cf. *Mt* 5, 48).

Cadascuna de les benaurances, amb llenguatge quelcom desconcertant, ha suscitat nombrosos comentaris al llarg de la història de l'Església. A manera de síntesi, el *Catecisme de l'Església catòlica* explica que sobretot “les benaurances dibuixen el rostre de Jesucrist i descriuen la seva caritat”[2]. Jesús és el principal benaurat i feliç perquè va viure a la terra en unió amorosa amb el Pare, que és l'alegria més gran, per sobre de qualsevol tribulació.

Per això les benaurances són un compendi de la santedat i una crida a ella, ja que “il·luminen les accions i les actituds característiques de la vida cristiana; són les promeses paradoxals que sostenen l'esperança enmig de les tribulacions; anuncien les benediccions i les recompenses ja obscurament anticipades als deixebles; han estat inaugurades en la vida de la Verge Maria i de tots els sants”[3].

El Papa Francesc comenta que Jesús ens convida a emprendre «el camí de les benaurances. No es tracta de fer coses extraordinàries, sinó de seguir cada dia aquest camí que mena al cel, ens porta a la família, ens porta a casa. Així que avui albirem el nostre futur i celebrem perquè vam néixer: vam néixer per no morir mai més, vam néixer per gaudir de la felicitat de Déu! El Senyor ens anima. Al qui vulgui prendre el camí de les benaurances diu: “Alegreu-vos-en i

celebreu-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel” (*Mt* 5, 12). Que la santa Mare de Déu, reina dels sants, ens ajudi a caminar decidits pel camí de la santedat! Que ella, que és la Porta del Cel, porti els nostres estimats difunts a la família celestial»[4].

[1] Fernando Ocáriz, *Missatge del Prelat*, 1 de novembre de 2017.

[2]*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1717.

[3]*Ídem*.

[4]Francesc, *Àngelus*, 1 de novembre de 2018.

Author: Pablo M. Edo // Photo: Viktor Forgacs - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelide-la-solemnitat-de-tots-sants/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelide-la-solemnitat-de-tots-sants/)
(08/08/2025)